

A painting of a bicycle with autumn leaves. The bicycle is the central focus, rendered in a style that suggests a painting. It has a dark frame, a black saddle, and a large front wheel with a fender. The background is a textured, mottled blue and purple. In the foreground, there are several large, detailed autumn leaves in shades of orange, yellow, and brown. The overall composition is vertical.

FELIU VENTURA / JOSEP SOU

PINTURA MUSICADA
Antoni Miró

CENTRE
OVIDI
MONTLLOR
A. I. C. O.

CENTRE OVIDI MONTLLOR

FELIU VENTURA / JOSEP SOU

PINTURA MUSICADA
Antoni Miró

CENTRE
OVIDI
MONTLLOR
A L C O I

CENTRE OVIDI MONTLLOR

ÀREA DE CULTURA / AJUNTAMENT D'ALCOI

President: Antoni Francés, Alcalde d'Alcoi

Coordinació: Elisa Guillem, Regidora de Cultura

ARTS PLÀSTIQUES / CONSELL ASSESSOR:

A. Alberola	M. Conca	M. Navarro
E. Balaguer	C. Cortés	S. Pastor
A. Beneito	C. Dalfó	C. Perelló
S. Bofill	D. Giralt	J. Sou
M. Boix	M. Guillem	J. Tormo
J. Botella	R. Juan	F. Ventura
N. Cadenes	C. Jorques	F. Verdú
R. de la Calle	V. Luna	V.M. Vidal
J. Castejón	J. Maluquer	S. Vilaplana
F. Castro	X. Montllor	M. Zingraff

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

Comissaris: Feliu Ventura

Josep Sou

ISBN: 978-84-16186-45-7

DL: A 646-2023

Autor: Antoni Miró

Títol: Faré vacances 2012

Tècnica: Corten 500x240x42

Lloc: Passeig Ovidi Montllor, Alcoi

Col·labora i Patrocina:

© AMB-DISSENY

© CENTRE OVIDI MONTLLOR

© DELS AUTORS

EDITA: AJUNTAMENT D'ALCOI

CORRECCIÓ: GABINET DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA D'ALCOI

TRANSPORT I MUNTATGE: ART-EXPRÈS

MAQUETACIÓ:

Servicios Gráficos Kenaf, s.l.

IMPRESSIÓ:

Industrias Gráficas Alicante, s.l.

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

Compondre o interpretar música és musicar l'emoció i l'experiència social. Aquesta és la substància compartida entre totes les arts, també entre música i pintura. Musicar pintura i pintar música, per tant, formen part de l'exercici de plasmació d'aquesta emoció i experiència social igual com pintar un paisatge, pintar un poema o pintar pintura. Les arts –totes- són en definitiva sinestèsiques: en el treball d'escoltar colors i veure sons, de palpar sabors i tastar textures.

La relació entre música i pintura ve de molt lluny però es fa més estreta durant el romanticisme, com a font d'inspiració mútua, i floreix amb l'impressionisme musical de Debussy on la música frega l'art pictòric: «La música és l'aritmètica del so, com l'òptica és la geometria de la llum», va dir.

Apareix, en aquell moment, la necessitat d'explicar tècnicament aquesta relació: l'analogia entre harmonia i espai, to i perspectiva, melodia i línia, timbre i color,... Un corpus de termes compartits on ja no és estrany que Wagner o Chopin parlaren de color i de llum referits a la música.

Klee (pintor i violinista) i Kandinsky (pintor i violoncel·lista) anaren un pas més enllà en la teorització i plasmació d'aquesta relació. Kandinsky, va arribar a l'abstracció en la pintura amb la música, amb el so com a mitjà a través del qual es desenvolupen conceptes abstractes que som capaços d'aprehendre, conceptes no tangibles que ens comuniquen amb les emocions.

Tot i que la música i la pintura habiten dimensions diferents -la música el temps i la pintura l'espai- ens trobem davant de dues de les arts més semblants i complementàries. Per això tenim Debussy pintant amb música i Kandinsky musicant amb pintura. Tenim «L'illa dels morts» d'Arnold Böcklin musicada per Serguéi Rajmáninov o «Quadres per a una exposició» de Mússorgski inspirada en una exposició pòstuma de Víktor Hartmann. I a la inversa tenim «el violinista» de Marc Chagall inspirada en Txaikovski.

En aquesta compilació «Antoni Miró, pintura musicada» tenim, a més, la paraula. Tot i que com deia Debussy «la música comença on les paraules es mostren impotents», la cançó com a gènere musical va íntimament lligada al text. Hem d'entendre

la veu, per suposat, com un instrument més, però també la paraula, la fonètica i el significat com un element més de la musicació. I cada llengua és un instrument diferent per a sonar matisos diferents, per això no ens podem permetre deixar-ne morir cap d'elles.

Parlem de musicar un text literari quan componem expressament una obra musical on un text literari preexistent pugui ser cantat o dit. Des del punt de vista de la cançó com a gènere, musicar una pintura seria compondre una lletra i una música expressament perquè aquesta pintura siga cantada. Amb les cançons tenim per una banda l'abstracció de la música i per l'altra els sons convertits en paraules que permeten descriure allò tangible. Allò abstracte i allò definit indestriables. En definitiva, desbordar la dimensió de l'espai en la pintura i fer-la passar a la dimensió temporal de la música acompanyada per l'element narratiu del text, figuratiu o simbòlic.

La relació de la cançó amb la pintura tampoc no és nova. Igualment com trobem influències de la cançó popular en Kahlo, trobem la pintura i els pintors en la cançó popular: "Vincent" de Don McLean amb referències a "La nit estelada" de Van Gogh; "Fourteen Black Paintings" de Peter Gabriel inspirada en 14 pintures de Rothko; "Andy Warhol" de David Bowie; "Pictures of Matchstick Men" d'Status Quo sobre l'obra de L. S. Lowry; "Magritte" de John Cale; "Óleo de mujer con sombrero" de Sílvio Rodríguez sobre Chagall;...

"Antoni Miró, pintura musicada" és, però, un exercici poc habitual: Musics i cantants conjurats per a crear nou cançons inspirades en nou quadres d'un mateix pintor en diferents moments de la seua trajectòria. En a penes dos mesos de l'estiu de 2018 vam bastir un estudi musical de l'obra d'Antoni Miró. Una mirada musical conformada per diversos estils i accents: Mara Aranda, Pau Alabajos, El Diluvi, Cesk Freixas, Miquel Gil, Lu Rois, Mireia Vives i Borja Penalba, Júlia i qui escriu aquestes línies. És, evidentment, un mapa incomplet resultat de l'oportunitat i del moment però obert, com moltes de les sèries del pintor, a ser completada amb noves musicacions. Hem inclòs també les veus dels actors Francesc Anyó i Pepa Alòs que interpreten textos poètics d'Isabel-Clara Simó, Josep Piera, Marc Granell i Ovidi Montllor que parlen del pintor i la seua obra. No podem oblidar autors com Salvador Jàfer, Martí i Pol, Espriu, Estellés, Pérez Montaner, Joan Valls, Jordi Botella, Rodríguez-Bernabeu, Rafael Albertí, o tants d'altres que han dedicat versos al món pictòric d'Antoni Miró. I cal fer menció especial a la cançó "A l'Antoni Miró" del cantautor Jordi Gil [Gil, J. (2007). *Íntimament* (1a ed.) [CD]. Penàguila: Audioart].

La pintura d'Antoni Miró està íntimament relacionada amb la música i la cançó, en la meua opinió. Cada nit, com escriu Josep Sou: «El pintor, l'artista, el creatiu, escolta les músiques que s'enfilen en l'atmosfera del seu estudi, i que li genera la cobertura ideal per a dibuixar mons sense ancoratges». És impossible pensar que cada nota, cada silenci, no condicione el seu treball.

Ha pintat músics i instruments també, ha il·lustrat les portades d'infinitat de discos, però és en la dansa on ha capturat, on ha detingut el temps musical per a atrapar-lo en

l'espai de la pintura. Antoni Miró ha pintat Bob Dylan, Carles Santos, Pau Casals, Maria del Mar Bonet, Víctor Jara, Quico Pi de la Serra, Raimon i, sobretot, al seu amic Ovidi Montllor, una amistat que va portar a l'Ovidi a fer de model gestual per a Antoni Miró i és el mateix pintor qui en "A Tereseta i Ovidi" 2013/ Alcoi (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114) ha portat a la pintura la cançó "Homenatge a Teresa" [Montllor, O. (1972). Un entre tants (1a ed.) [LP]. Barcelona: Discophon].

La gran majoria de la representació de músics en la seua obra, però, no són músics en actuació, són els seus rostres, les seues mirades interrogadores en el camí de la conscienciació de la pròpia pintura d'Antoni Miró, referents pels seus valors i visions estètiques. Com diu Fernando Castro, Antoni Miró «fixa imatges malgrat tot, amb una actitud ètica constant».

És aquesta actitud ètica, el fil roig que ha connectat les pintures seleccionades amb les obres musicals que presentem en "Antoni Miró, pintura musicada". La figuració crítica, la crònica de la realitat fins a la descripció descarnada de la inhumanitat de les ciutats i del món «per a denunciar les guerres, la discriminació racial, l'explotació dels homes, l'hegemonia dels imperis (econòmics o militars), la destrucció del nostre planeta, les misèria de la nostra pròpia història» en paraules de Giralt-Miracle, per a «tractar d'oferir instàncies crítiques emancipadores (...) amb precisió i sempre amb fúria» com escriu Fernando Castro. Amb una mirada valenciana que segons Joan Maria Pujals «té sovint un to grotesc, esperpèntic, satíric» perquè malgrat el desastre global contemporani, en Antoni Miró, com escriu Corredor-Matheos: «El color, llavors, en contraposició amb allò que es denuncia, té notes alegres». Aquestes «notes alegres», aquestes línies, perspectives i colors estan recollides en "Antoni Miró, pintura musicada", des de la pluralitat estilística de les diferents propostes musicals que s'hi han aplegat.

Feliu Ventura

JÚLIA

‘CELERITATS’

Cada matí
m’esperes a un jardí
reflectit al llac Daumesnil de Paris
i passem amb astrolabis
com mariners,
perduts

Saps quan tot passa ràpid
cau,
desgastat
en un record de plàstic
efímer, on mirar...

Has frenat les paraules
que rodaven cap a mi
no sé
què fer quan et veig
Es transforma
una història intermitent de llums
ambre
hauria d’haver-me amagat

Saps quan tot passa ràpid
cau,
desgastat
formant arquitectures
de fulles on mirar...

Canvia el camí que et fa mal
canvia el paisatge inestable
Deixa’t dur per costeres cap amunt
deixa que el vent et despentine

Una cançó de Júlia inspirada en el quadre Tardor a Paris d’Antoni Miró.
Lletra, programacions, veu i guitarra elèctrica: Estela Tormo
Sintetitzadors: Lúdia Vila
Mescla, gravació i programacions: Adrià Sempere
Produït per Júlia i Adrià Sempere a Alcoi, juliol de 2018
Web grupjulia.com | Facebook fb.com/JuliaGrup |

TARDOR A PARIS 2009/ Paris (Acrílic s/ llenç, 81x116) Antoni Miró.

Recolzada a l'arbre, com una deixalla somorta, resta sola la bicicleta. I s'hi percep una triple lectura en aquesta proposta pictòrica: en primer terme, a manera de veladura, un món fantasiejat que rep la vella andròmina; també la bicicleta al primer plànol de la pintura...emmudida, aïllada, amb els estris descompostos, tan atrabiliaris; i la darrera empremta resulta ser la presència de la realitat metafòrica de la tardor, amb catifa de fulles esgrogueïdes, i deguda a la inclemència de l'estació autumnal.

La melangia s'hi referma als encontorns de la memòria. Records que viatgen, lleugers, a bord de la imaginació, sempre tan potent a la pintura de l'artista Antoni Miró.

J. Sou

PAU ALABAJOS

VENCEREM

La història l'escriuen les dones
i els homes que han perdut la por
de guanyar els carrers i les places
i d'omplir-se la boca de pols.
La història la fan les persones valentes
que no han deixat mai de somiar,
persones que no es queden mudes
davant d'injustícies flagrants.

Són les que avancen de front,
seguint la direcció
que els indica el seu cor.
Són les que han rebut mil cops,
però s'alcen de nou
amb total convicció.

Quanta gent està disposta
a lluitar sense treva pel que creu?
Quanta gent ha entés per fi
que el món ha d'escoltar les seues veus?

Quin és el preu que cal pagar
per defensar la llibertat,
per protegir uns drets fonamentals?
Quin és el càstig exemplar
que es mereixen els meus germans
pel simple fet de no haver claudicat?

Em vénen al cap les imatges
d'aquelles pallisses brutals
contra dones i homes indefensos
que solament volien votar.
Em vénen també a la memòria
paraules obscenes per a justificar
l'ús desmesurat de la força
per part dels cossos policials?

Són les que inflen els pulmons
per a cridar ben fort
contra la repressió.
Són les que entonen cançons
que es colen pels barrots
de les putes presons.

Quanta gent està disposta
a lluitar sense treva pel que creu?
Quanta gent ha entés per fi
que el món ha d'escoltar les seues veus?

Quin és el preu que cal pagar
per defensar la llibertat,
per protegir uns drets fonamentals?
Quin és el càstig exemplar
que es mereixen els meus germans
pel simple fet de no haver claudicat?

Una cançó de Pau Alabajos inspirada en el quadre Vencerem d'Antoni Miró
Pau Alabajos: guitarra acústica i veu
Florenç "Fluren" Ferrer: piano, teclats, guitarra elèctrica, guitarra acústica, synth
bass i segones veus
Santos Berrocal: bateria i percussions
Produït, enregistrat i mesclat per Santos&Fluren als estudis Blind Records de Bar-
celona durant el mes de juliol de 2018
Assistent de gravació a Blind Records: David González
Web paualabajos.com | Facebook [fb.com/paualabajos](https://www.facebook.com/paualabajos) | Twitter [@paualabajos](https://twitter.com/paualabajos) | Ins-
tagram [@paualabajos](https://www.instagram.com/paualabajos)

VENCEREM 1972 (Acrílic s/ taula, 100x100 i Metallgràfica , 80x80)
Antoni Miró.

Amèrica Negra (1972), sèrie a la qual pertany aquest quadre, Vencerem, resta ben pròxima a la que podríem definir com «pintura social de denúncia». Però no només açò determina l'abast i vinculació dels continguts car hi ha el transsumpte estètic que s'hi afegeix al valor ètic del relat perceptiu.

Bé és cert que les marques referencials significatives inunden de sentit expressiu tota la imatge. Però no és menys certa la realitat que habita a l'ús del color, o a l'estratègia compositiva de la modernitat. Fons i forma formulen un aplec d'intencions per a obtenir un resultat de gran magnitud comunicativa. A la fi, pintura, o art, per a dir, clarament, els sentiments i passions en franca lectura: oberta al coneixement de la realitat que vertebra tots els àmbits de la societat.

J. Sou

LU ROIS

ESTEL D'HORABAIXA

Què haig de fer-ne d'aquest dol que no té ni nom?
Llàgrimes òrfenes amb tanta guerra i tanta mort.
La dalla ha escapçat tots els clavells,
tremolaran al vent i seran estels d'horabaixa.

Et busco i no hi ets,
vull tocar-te i no et trobo,
tot és enyorança.
Han fet eterna la nit,
han sembrat la misèria...
i repiquen campanes,
que volen fer bell el comiat
però aquest plor no s'atura
tan sols podrà ser consol
el meu estel d'horabaixa.

Tu, que eres somni, has marxat a trenc d'alba.
Aprenc a viure a través dels teus ulls.
Cada record donarà vida a un nou clavell,
tremolaran al vent i seran estels d'horabaixa.

Et busco i no hi ets,
vull tocar-te i no et trobo,
tot és enyorança.
Han fet eterna la nit,
han sembrat la misèria...
i repiquen campanes,
que volen fer bell el comiat
però aquest plor no s'atura
tan sols podrà ser consol
la teva llum.

Et busco i no hi ets,
vull tocar-te i no et trobo,
tot és enyorança.
Han fet eterna la nit,
han sembrat la misèria...
i repiquen campanes,
que volen fer bell el comiat
però aquest plor no s'atura
tan sols podrà ser consol
el meu estel d'horabaixa.

Una cançó de Lu Rois inspirada en el quadre La poli a Rio Janeiro d'Antoni Miró.
Música, lletra, piano i veu: Lu Rois
Gravació i mescla: David Marcos Landry
Web lurois.com | Facebook [fb.com/lu.lurois](https://www.facebook.com/lu.lurois) | Twitter [@lu_rois](https://twitter.com/lu_rois) | Instagram [@lu_rois](https://www.instagram.com/lu_rois)

LA POLI A RIO JANEIRO 2014/ Brasil (Acrílic s/ llenç, 114x162) Antoni Miró.

Aquesta manera de veure, i de fer, de l'artista, com també passà amb els avant-guardistes alemanys i russos, la suavitat i potser la fredor en l'ofertament de les seues propostes icòniques signifiquen sinònims d'autenticitat i d'objectivitat, tot partint d'una tècnica de precisió en el trasllat referencial de les imatges.

I la pintura reflecteix aquest rerefons d'intel·ligència, aquest rigor en plenitud de versemblants expressions, on els colors accentuen la dinàmica compositiva: la fragilitat front a la força de la repressió. En aquesta obra, la deflagració foragita tot de sensacions antinaturals davant l'element simbòlic del foc en eixir per la boca del fusell.

J. Sou

MIQUEL GIL

CRITS

He vist el rostre cleptòman
i sinistre de l'amo poderós
lliurar la batalla virtual
sense armes, sense herois
He vist els seguidors de l'amo
destrossant somnis, utopies
classe mitjana, primer mon
convenis, horaris, crèdits, sous.
He vist plors i dolor
solituds regirant contenidors
fam, drames suïcides, dol i por
futurs, sense estrenar, trencats.
He vist els carrers plens de gent
expulsada del setè cel
incrèdula, atònita
preguntant-se: Que ha passat ?
He vist com han ofegat la llei
comissions, CO2, ciment,

delinqüents, governs servils, broquers,
corruptes, sicaris, tahurs... Troikes
He vist els esbirros de l'amo
colpejant, empresonant, violentat
he vist els anyells abraçar els llops
i llurs cerimònies barbares.
He vist obscenes ballades
els nets de Marx i els de Hitler
fent cent cinquanta una giravoltes
mentre Europa dorm
I van covant-se malsons
que anestesien els cervells
per a que no veiem la batalla
virtual, sense armes, sense herois.
He vist el rostre cleptòman
i sinistre de l'amo poderós
lliurar la batalla virtual
sense armes, sense herois.

Una cançó de Miquel Gil inspirada en el quadre Quatre crits d'Antoni Miró.
Lletra, música, instrumentació, veus, gravació, producció i mescla: Miquel Gil
Web miquelgil.com | Facebook [fb.com/gilmiquel](https://www.facebook.com/gilmiquel) | Twitter [@GilMiquel](https://twitter.com/GilMiquel)

QUATRE CRITS 2011 (Acrílic i metall s/ llenç, Políptic 232x232) Antoni Miró.

L'obra sintetitza la generosa mirada que l'artista disposa davant la realitat del dolor. I no es tracta d'un sofriment metafísic, per contra s'hi avé amb la força comprensiva de l'humanisme cultural. Quatre figures i una sola voluntat: ferir els timpans del vent amb la força devastadora de la protesta, i, potser, de la raó també.

Amb fons de llimadures de ferro, els quatre caps (un de sol), amb els colors contrastats, dinamitzen l'escena amb el vertigen de l'expressió profunda. Pintura com un cant solidari que fa trontollar qualsevol posició d'indiferència. A vegades la vida ens resulta ben amarga, i la pintura, amb la conquesta d'un instant precís, fixa les notes justes per a establir els solcs de la memòria.

J. Sou

CESK FREIXAS

TORNAR

Potser se't cansaran les cames,
i la pressa recorrerà el teu cor.
Quan no tinguis esperança
busca un carrer i deixa lliure el teu cos.

Des dels balcons la gent et saludarà,
i baixarà una orquestra de trompetes i timbals,
notaràs una escalfor que creixerà,
tindràs milers d'homes i dones al costat.

Una cançó de Cesk Freixas inspirada en el quadre Catalunya diu prou d'Antoni Miró.

Composició, música i lletra: Cesk Freixas

Gravació, arranjaments i mescles: Pau Romero a BeatGarden

Producció musical: Cesk Freixas i Pau Romero

Web ceskfreixas.cat | Facebook fb.com/ceskfreixas |

Twitter [@ceskfreixas](https://twitter.com/ceskfreixas) | Instagram [@ceskfreixas](https://instagram.com/ceskfreixas)

CATALUNYA DIU PROU 2013/ Barcelona (Acrílic s/ llenç, 114x162) Antoni Miró.

Mar o riu, les banderes flueixen pel torrent de les avingudes de la celebració. L'obra d'Antoni Miró discorre entre emocions i paraules on s'hi guarden els manifestos més importants. O com ens diria el recordat Joan Valls: «...*soc una justa presa de contacte*». Doncs bé, l'artista en pren de contacte amb la realitat que el visita, quan està ben despert i atent a la música. I que a nosaltres tant ens encisa.

Milers de senyeres, la multitud reflectida, l'ajornament de les diferències per a brandar pel símbol cultural que decididament identifica. I aquest quadre bull, com ho fan la gent i els estendards. La pintura ens acull i abraça marcant el pas d'un esperit renovat, determinant i ple de força. Els signes resten per damunt les brases on s'hi couen la vastitud i els somnis.

J. Sou

MIREIA VIVES I BORJA PENALBA

LA RÈPLICA

M'esperes a dalt de l'escala mecànica
amb una valisa molt poc diplomàtica,
la teua mirada defuig la retòrica
hui no és el dia, no et veig molt empàtica
Veig com et mous de manera patètica,
tu sempre tan poc amic de l'estètica
només de vore't em torne volcànica
hui és el dia d'una guerra púnica
-Hola
-Hola
-Bé?
-No
-Que et passa?
-Tu què creus?
-No sé
-Com sempre
-No comences
-Ja estem
-No t'entenc

-Ni vols
-Sí que vull
-Prou!
Era qüestió de temps,
tu i jo mai no ens hem entès.
No sé com puc suportar-te!
No sé com puc aguantar-te!
Quin patiment,
és un infern!
La culpa és de la maleta. (-eta).
Si vols et convida a un Larios amb tònica
deixem el mal rotllo, apel·lem a la lògica,
al cap i a la fi no hem perdut gens la química
i casualment he portat una harmònica
M'encanta la teua proposta etfílica
(però) una i marxem sense perdre la mètrica
Sembla que hui tindrem una nit màgica,
poètica, empírica, elàstica, històrica,
tu amb la valisa i jo sola en ma casa.

Una cançó de Mireia Vives i Borja Penalba inspirada en el quadre Valisa d'Antoni Miró.

Música i lletra: Penalba-Vives

Arranjaments i producció: Borja Penalba

Gravat i mesclat a Tràfic de sons (Benimaclet) per nosaltres

Facebook [fb.com/MireiaiBorja](https://www.facebook.com/MireiaiBorja) | Twitter [@MireiaiBorja](https://twitter.com/MireiaiBorja) | Instagram [@mireiaiborja](https://www.instagram.com/mireiaiborja)

VALISA 2001/ Madrid (Acrílic i metall s/ llenç i traçador, 116x116) Antoni Miró.

Tota sola la valisa amb la tanca del roig que penja. Solitud o nostàlgia? El temps, potser, que mai no s'hi detura i consum les coses i les hores. Aquesta imatge és una mena de referència al viatge que significa restar ben a dins dels fragments de vida que ens corresponen de solcar. El món, a la valisa: poca cosa i molta disposició per a fer el camí d'Odisseu enardit pel compromís no gens circumstancial.

La valisa resta fatigada mostrant els arraps del trajecte; evidència del pelegrinatge que ens toca assumir dins el marc referencial de la història comuna.

J. Sou

MARA ARANDA

MENDICAR

Una almoïna per l'amor de déu.
Penses i qui et mira sent menyspreu
Has perdut la força que tot esser té
Doblegada i capbaixa arrossegues el peus.

Ella el mira amb ulls de ferit ocell
A qui les ales a mossos han romput
I el bec nugat amb fil que no puga cantar
I en la gàbia, sospira per un dolç mirar.

Voldràs adormir-te i no gosaràs
Queta, fins que ell es gite al teu costat
I l'escoltes profundament alenar
I sàpigues que ja pots respirar.

Dona que no goses al mirall mirar
No voldries saber-ho però saps que saps
Pot ser sembles viva però ja has mort
De tu només queda el pútrid embolcall

Què fas mendicant un tros d'amor podrit
El pa del que dius estimar és com verí.
Si m'escoltes fes el teu poder d'este cant
Siga força que mancava perquè digues prou.
Si et toquen a tu em toquen a mi el cor
Si ens taquen a una a totes han tacat.
Ara dis-ho tu, trenca't la gola i digues prou.

Dóna'm la mà, jo he viscut en eixe forat,
Ple de rancúnia, gelosia després, i menyspreu.
Dóna'm la ma, pega un bot i surt del fons del pou.
Obri el cadenat i assenyala amb el dit el nord.
Dóna'm la ma, cada segon compta ja.
Quan escoltes tres diràs prou...1,2,3...

Una cançó de Mara Aranda inspirada en el quadre Mendicant d'Antoni Miró.
Lletra, música i veu: Mara Aranda
Guitarra acústica i arranjaments: Abel García
Lavta, rellotge, arranjaments, gravació i mescla: Jota Martínez a Pilgrim Records
Web mara-aranda.com | Facebook fb.com/MaraArandaMusica |
Twitter @Mara_Aranda | Instagram @maraarandaofficial

MENDICAR 2010/ Barcelona (Acrílic s/ llenç, 114x162) Antoni Miró.

Aquesta pintura d'Antoni Miró pertany a la sèrie dels «pobres». Obra de matisos compassius que determina la visió social que l'artista du a terme tothora, fent referència a l'entorn immediat dels pobles i ciutats. El xoc de realitats que s'hi viuen al si de les societats contemporànies. Una reflexió al voltant de les desigualtats que l'actual sistema econòmic capitalista arbora. Potser també la pena (el caràcter compassiu al qual hem al·ludit), que irradia la imatge de la pidolaire asseguda a la vorera i demanant almoina per caritat.

Cap cot, la dona pobra arraulida a sobre del seu cos, ens trasllada una evidència que tots hem pogut veure als carrers de les ciutats. No li coneixem el rostre, per la qual cosa cal identificar aquest signe pictòric com una metàfora creixent que abasta majors horitzons de coneixement. Açò que veiem només és una mostra de l'inframón que viu al si de la intempèrie de la vida. I la pintura de l'artista ens fa la narració amb l'exercici representatiu de la seua obra.

J. Sou

FELIU VENTURA

MEMÒRIA D'UNA FIBRA SOTA ACRÍLIC I METALL

Paraules de colors i llum de fàbrica,
vesprades que, en un got, es fan matí.
La vida és el que passa entre llenços i llençols
estesos com un plànol del plaer i del combat.

Nascuda del treball, una mà esquerra
batalla per florir a l'horitzó,
parida de la terra, de la forja i del pinzell:
estesa com un arbre, dóna fruit a qui no en té

Com la ràbia pulcra del pintor.

Braçada de dolor a les entranyes
de fam per la injustícia i el terror,
rovella per a cloure's com un puny crispat al cel:
memòria d'una fibra sota acrílic i metall.

Tenyida pel sabor d'una esperança
que canta com un far molt a migjorn,
salpebra la muntanya per a un mos a l'infinit
i agrana en la paleta un firmament plorat d'estels.

Com la ràbia pulcra del pintor.
Com un quadre d'Antoni Miró.

Una cançó de Feliu Ventura inspirada en el quadre Esquerra d'Antoni Miró.
Veü, música i Lletra: Feliu Ventura
Cello: Adriana Sena
Piano, acordió, baix i arranjaments: Pau Chafer a Rc Estudio
Web feliuventura.cat | Facebook [fb.com/Feliu.Ventura.Oficial](https://www.facebook.com/Feliu.Ventura.Oficial) |
Twitter [@feliuventura](https://twitter.com/feliuventura) | Instagram [@feliuventura](https://www.instagram.com/feliuventura)

ESQUERRA 2010/ Barcelona (Acrílic i metall s/ llenç, 162x114) Antoni Miró.

Una pintura, aquesta, que té l'entrellat significatiu més enllà dels símbols. L'esquerra és una posició «geogràfica» que s'hi vincla per l'oposició de la dreta. Açò fent valer l'anonimat de les idees mai no preterides. I l'evident recorregut del coneixement assolit des de la distància dels dies, incorpora tot de matisos capitals a l'hora de fer-ne el just trasllat al moment present.

Obra de síntesi on la tècnica s'hi fon amb la idea: metall i acrílic que garanteixen la formulació d'un estatut ben informat de les posicions conceptuals.

J. Sou

EL DILUVI

COSTA BLANCA 1993

La costa era com era...
La costa era com era...

Construcció desmesurada,
Benefici exclusiu;
Edificació barata,
Rendiment atractiu.

Un futur hipotecat
L'exigència del mercat:
gent sense cases
i cases sense gent.

Comerciants de formigó,
Vestint disfresses de vida,
Juguen a la mort
La costa era com era,
I ara, senyores, el que és.
La costa era com era,
Blanca adés, jutgen vostés.
La costa era com era,
Senyores, i ara, el que és.
La costa era com era,
Han fet tot el que han pretés.

Destrucció consensuada,
Un negoci addictiu;
També ens ofereixen oci
Amb balanç negatiu.

Tot depén del que tens,
Mai no regalen res.
Venim del que venim,
Cultura de cacics.

No són com tu i com jo:
Vestint disfresses de vida,
Juguen a la mort.

La costa era com era,
I ara, senyores, el que és.
La costa era com era,
Blanca adés, jutgen vostés.
La costa era com era,
Senyores, i ara, el que és.
La costa era com era,
Han fet tot el que han pretés.

Flora Sempere: veu i bandúrria
David Payà: veu i violí
Dani Garcia: ukelele
Andreu Ferre: baix i ukelele

Lluc Llorens: acordió diatònic
Txus Rodríguez: guitarra clàssica
Jordi Bernabeu: percussions

Enregistrada i mesclada per Martín Munera als estudis Nuevo Rock Estudio d'Alacant (l'Alacantí, PV)
durant el mes de juliol del 2018.
Producció, música i lletra: el Diluvi
Web eldiluvi.cat | Facebook [fb.com/elDiluviOficial](https://www.facebook.com/elDiluviOficial) | Twitter [@el_Diluvi](https://twitter.com/el_Diluvi) | Instagram [@eldiluvi](https://www.instagram.com/eldiluvi)

COSTA BLANCA 1993 (Acrílic s/ llenç, 200x200) Antoni Miró.

Restem al davant d'un pop avançat on se substitueixen les tints planes per un joc, intens d'ombres i de llums, que acreix l'objecte pictòric. També hi conviu una mena de surrealisme que juga amb la realitat crítica, i la versemblança de l'escena que se'ns presenta. Dues armes igualment poderoses: la pala mecànica, símbol de la destrucció del litoral mediterrani, i el pot volander de Coke, fidel recordatori de la voracitat de tots aquells hòmens de negocis que mai no deixen d'afanyar-se en la destrucció a canvi de diners.

La mar morada com un immens ermàs insà on resulta massa difícil la vida, o qualsevol tipus d'esperança legítima en la continuïtat de l'existència: «...*la beguda apaga la set, el menjar satisfà la fam; l'or, però, no minva mai l'avarícia*», ens ret a cau d'orella Plutarc.

I la pala, verda i amb dents, s'hi precipita des del zenit, on encara resta (potser per poc de temps ja), la llum: «...*tots naixem bojos. Alguns, però, continuen sent-ho tota la vida*», al remat ens alligona el dramaturg irlandès Samuel Beckett.

J. Sou

ANTONI MIRÓ QUAN MIRA

MARC GRANELL

Quan mira Miró

mira

un ull que és un far

que encén la vida.

Quan pinta Miró

pinta

una ma que és un sol

de justícia.

Quan crida Miró

crida

un color que és dolor

i rebel·lia.

Poema de Marc Granell
Interpretat per Pepa Alòs
Enregistrat per Oscar Rico

A ANTONI MIRÓ

JOSEP PIERA

Quin màgic laberint de flames!

Com una processó de records condemnats al silenci
amb crits desesperats cremen els arbres: fum.

El foc, una orgia ferotge de fantasmes,
em furta, aquesta nit, la calma i la memòria.
Demà, el verd tindrà regust de cendra.

Anunci de dol, metàfora de res, les paraules.
Un home ho pensa, des de la cambra a fosques,
en veure el lament encés de l'horitzó.
Al seu costat un cos-plaer adorm la nuesa.
No hi ha demà possible;
només l'instant concret de la passió.

I aquella mar llunyana,
morós taüt d'estrelles,
des d'on encara alçar un crit constant de goig.
Obrir totes les finestres impossibles.

Poema de Josep Piera
Interpretat per Francesc Anyó
Enregistrat per Oscar Rico

A ANTONI MIRÓ DES DE BARCELONA

OVIDI MONTLLOR

SILENCI!

(secret, potser, de nous jocs de colors?, o bé, estalvi de mots sense nom?).

L'OBRA...

(dóna claror de sobte l'obra i contesta a crits. Tapa boques mesquines).

COMENÇA!

Jo.– De Toni Miró recorde que és tímid, afectiu, artista, solidari, alcoià, tossut, retossut, formiga, cavall pur, gat oriental, envejat, castigat, generós i estimat.

Toni.– Ep!...

Jo.– SILENCI!

Toni.– (Se'n va amb el seu silenci). Entra un grup de gent fent crits i gatzara. Veuen com s'allunya el Toni, mentre Jo encén una cigarreta al fons de l'escenari i para atenció al grup que calla de sobte.

L'un.– Qui és aquell xic tan dimoni?

L'altre.– Calla, collons!, que és el Toni!

L'una.– El cec del cantó Pinyó?

L'altra.– Que no veus que és un Miró?

Tots.– (Queden amb la boca oberta a punt de dir ah, però no diuen res. Jo, apaga el llum i tots es foten a cridar mentre cau el teló que el públic no el veu perquè ja hem dit que és tot fosc).

* L'obra dramàtica, com que no té massa extensió, es pot repetir, en diferents tonalitats. fins a quedar-se afònics. que és del que es tracta, en el suposat que tractem de dir coses.

Poema de Ovidi Montllor
Interpretat per Pepa Alòs i Francesc Anyó
Enregistrat per Oscar Rico

A ANTONI MIRÓ

ISABEL-CLARA SIMÓ

Ai, quin neguit
tenir un món tan bell
i tan mesquí!

I quin consol
saber que l'art és viu
i alerta
com un crit!

Amic meu, Toni amic:
no deixis el pinzell
ni paris mai,
assoleix el somni antic
de retrobar
la pau o dins del crit.

Esbandeix
les ombres de la nit.

Fes-ho per tots
i serem rics.

Poema Isabel-Clara Simó
Interpretat per Pepa Alòs
Enregistrat per Oscar Rico

Exposició “Antoni Miró, a La Base”

*“Investigador de qualsevol tècnica de la qual
es puga valer en el seu ofici d’artista...
Adora l’obra única i no deixa de promoure
l’obra múltiple amb el mateix amor i dedicació”
Wences Rambla.*

Antoni Miró (Alcoi, 1944) pintor i escultor, treballador incansable, autodidacta, amb una trajectòria compromesa i innovadora. L’obra que realitza se situa a grans trets dintre del realisme social, però presenta igualment una heterogeneïtat lligada a les diferents etapes de la seua trajectòria, on ha experimentat amb diversos estils com l’expressionisme, el neofigurativisme o el pop-art. Es tracta d’una pintura de conscienciació, on es té cura tant del missatge, com de la forma a través del llenguatge estètic. El seu corpus d’obres es constitueix com una protesta en contra de la repressió, i un crit per la llibertat i la solidaritat humanes, experimentant el llenguatge plàstic i la funció social de l’art i des de sempre ha participat activament en la promoció i el foment de la cultura. Ha organitzat mes de sis-cents exposicions d’altres artistes o col·lectius i múltiples edicions de llibres, catàlegs i obra gràfica en general.

Viu a la Casa-Estudi-Museu, el Mas Sopalmo, un lloc de treball i d’encontre, que ha transformat el propi Miró i s’ha convertit en un emplaçament necessari per entendre tant l’obra de l’artista i la seua evolució, així com també l’Art Valencià.

L’obra d’Antoni Miró, pintura, dibuix, collage, escultura i obra gràfica esta recollida en les sèries “Òpera Prima” 1960-1972, “Amèrica Negra” 1972, “L’Home avui” 1972-1974 “El Dòlar” 1973-1980, “Pinteu Pintura” 1980-1991, “Vivace” 1991-2001, “Sense Títol” 2001-2013, “ Sense Sèrie” 2013-2022 i des del 2020

Concert i Presentació de Pintura Musicada a la Marina de València 2018.

“Món Ferit”. En subsèries com “Bicicletes”, “Personatges” “Pobres”, “Museus”, “Viatges” “Mani-Festa” “Costeres i Ponts” “Suite Eròtica” “Tribunal de les Aigües” “Suite Habana” “Nus i Nues” entre altres.

Són nombroses les exposicions dins i fora del nostre país, tant individuals com col·lectives, amb una extensa col·lecció de catàlegs publicats, com també els premis i les mencions que se li han concedit. És membre de diverses acadèmies internacionals. La seua vasta obra està present en nombrosos museus i col·leccions de tot el món, i ha sigut analitzada exhaustivament en la abundant biografia que la recorre i estudia profusament. Més de tres-cents autors d'àmbits diversos, crítics, escriptors, poetes, musics, etc. han deixat escrits sobre la seua obra. En 2015 es crea la Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani de la Universitat d'Alacant. El 2023, la Generalitat Valenciana edita el Catàleg Raonat, Pintura, Dibuix, Collage, 1960-2020, amb la col·laboració de l'IVAM, la Conselleria de Cultura i la Universitat d'Alacant. Entre les distincions podem anomenar les següents: Medalla d'Honor, Xarxa Vives (22 universitats de llengua catalana) / Premi The best plastic artist of Spain, International Writers and Artists Association, Toledo, EUA / IX Premis Turia, Millor contribució Arts Plàstiques 1999, València / Plaque of Appreciation Award to Antoni Miró, Hanseo University, Seoul, Corea / 37 Premis Octubre “Premi individual a la trajectòria artística i social”, València / Premio Nacional “Por la Cultura”, Ministerio de Cultura, L'Havana, Cuba / Premi Micalet d'Honor Extraordinari, Societat Coral El Micalet, València / Col·lecció permanent al Palau i Fill Adoptiu d'Otos / Membre d'Honor, IWA, Int. Writers and Artist Association Ohio, USA / Premi Canigó 2018, Premi Individual a la Trajectòria, 50ª Universitat Catalana d'Estiu, Prada / Fill Predilecte i Medalla d'Or d'Alcoi 2021 / Premi Dignitat 2021-22, Comissió de la Dignitat, Barcelona / Distinció de la Generalitat Valenciana al Mèrit Cultural 2022 / Creu de Sant Jordi, Generalitat de Catalunya 2023.

Web personal:

<https://www.antonimiro.com/>

Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani, Universitat d'Alacant:

<https://web.ua.es/es/catedramiro/>

Monografies digitalitzades:

<https://arxiumiro.veu.ua.es/monographs>

Portal Art Biblioteca Virtual Miguel de Cervantes

<https://portalart.antonimiro.com/>

PUBLICACIONS DEL CENTRE OVIDI MONTLLOR

- 2002 1. ANTONI MIRÓ. Sota l'asfalt està la platja. (o el Molinar)
- 2003 2. CHO SANG-HYUN. L'inexpressionisme (Itinerant 2003-2004)
3. JORDI VILA. El soroll de món.
4. MÓN D'ANTONI MIRÓ. (Itinerant 2003-2004)
5. DE PAPER. Col·lectiva. (Itinerant 2003-2004)
6. SENTO MASIÀ. Renasentisme (Itinerant 2003-2004)
7. EUSEBI SEMPERE. Serigrafies. (Itinerant 2003-2004)
- 2004 8. JOAN PERIS. Textures de temps.
9. L'OVIDI CANTANT. Imatges i texts.
10. ROC CANDELA. De dalt a baix.
11. BRUNO RINALDI. Les arrels d'Europa. (Itinerant)
12. ALCOIANS I NO. Col·lectiva.
13. ART DELS 70. Col·lectiva. (Itinerant 2004-2005)
- 2005 14. RAMÓN PÉREZ CARRIÓ. Paisatges de la Bretanya.
15. ANTONI MIRÓ. A l'Ovidi. (Itinerant)
16. AL VOLTANT DE L'OVIDI. Col·lectiva.
17. IMATGES DE L'OVIDI. Col·lectiva.
18. LLUIS SANUS. Anatomies i nova tauromàquia.
19. JOLANTA STUDZINSKA. Alcoi-Lublin.
20. L'AIGUAFORT. Col·lectiva. (Itinerant)
- 2006 21. DES DE L'HAVANA. Rafael Acosta i Alberto Sauri.
22. RAFAEL AMORÓS. Ser pensar fer conviure.
23. DAVID PASTOR. Hores i menuts.
24. PEP CANTÓ. Pintures d'un hivern obscur.
25. JOAN MIRÓ. Femmes.
26. EDUARD CORBÍ. L'altre jo L'altre Alcoi.
27. RAFAEL ARMENGOL. La Cambra degli Sposi.
- 2007 28. ENRIC M. PIERA. De la terra ignota, a la terra perduda.
29. ALEXANDRE SOLER. Somnis i malsons.
30. RAMON MOLINA. Finestres.
31. JOSEP GRAU GARRIGA. Dibuirar (Itinerant).
32. AURELIA MASANET. De lleugers paisatges dormits en l'aire.
33. BEATRIZ RICO. Cares i Creus.
34. MÓNICA JOVER CALVO. Paisatges en la memòria.
- 2008 35. NÚRIA FUSTER. Appomattox.
36. VANESSA PALACIOS I PASCUAL. Des de la intimitat.
37. MILA GÓMEZ I VITORIA. Joies del S. XX i XXI.
38. JOLANTA STUDZINSKA. Ciutats.
39. EDUARD. Xelo, a la memòria.
40. LASTRES. La pel·lícula del temps.
41. Ma LLUÍSA PÉREZ. Des de la melangia de la memòria.
- 2009 42. ARCADI BLASCO. Innovador de l'art i la tècnica ceràmica.
43. JOSEP SOU. El bosc de les paraules.
44. XAVIER PÉREZ VAQUER. Darrers Retrats.
45. XIMO CANET. Safirà, canyella... diàlegs íntims amb les espècies.
46. JOAN BENNÀSSAR. Camí de llenaire.
- 2010 47. CHO SANG-HYUN Pintures-Monotíps.
48. XAVI CARBONELL. My son can do it, too.
49. GERARD GIMONA. Antologia personal.
50. MIQUEL MARTÍ I POL I ANTONI MIRÓ. Mirades creuades.
51. MATEU GAMON. L'ístant de la llum.
52. TOT RECORDANT VICENT MOYA. Homenatge.
- 2011 53. JAUME ROCAMORA. Encast determinant.
54. ANGELA MALYSHEVA / FRANCESC PIERA. Caleidoscopi.
55. HANAMARO CHAKI. La cançó d'un somni.
56. JORDI VILA LLÀCER. Infinitud.
57. FERRAN GISBERT CARBONELL. Hores.
58. JUST CUADRADO. En la memòria (homenatge).
- 2012 59. CRISTINA ESCAPE. L'essencial és invisible.
60. OVIDI 70 ANYS. Antoni Miró.
61. D. MILLÁN. Art Variat.
- 2013 62. ANTONI MIRÓ. Transeïnts.
63. WENCES RAMBLA. Paisatges de la Ment.
64. ORFEU I PARIS. Ànimes perdudes.
- 2014 65. VANESSA PALACIOS. Mirades.
66. DAVID PASTOR. Vermell 24.
67. RUBÉN FRESNEDA. Alfanumèrics
68. TINO PLA. Nus
- 2015 69. ART JOVE ALCOIÀ. Generació XXI (Homenatge a Ovidi).
70. Ma LLUÍSA PÉREZ I DÍDAC BARQUERO. Mirades.
71. DORI CANTÓ. La bellesa i la vellesa.
72. NEUS BOU. Construcció de la identitat.
73. EDUARD CORBÍ. L'espai del silenci.
- 2016 74. VERÒNICA LORENZO. L'altra mirada.
75. L'OVIDIPOPULAR. 20 Aniversari. Antoni Miró.
76. XIMO CANET. Els colors de les paraules.
77. XAVIER MOLLÀ. Eterà.
78. CARTELLS TRACTAT D'ALMISRÀ. Col·lectiva.
79. PAU SELLÉS ALÒS. Idea de paisatge.
- 2017 80. A. MONER/S. CARRATALÀ. Els cossos agredits.
81. JORDI VILA. Extracció.
82. JUANI RUIZ. Instants.
83. RODOLFO TORRES. Un home que fa en el Sud.
84. METÀFORA. Encenalls de Poesia Visual.
- 2018 85. LLUÍSSA FUSTER. Trajectòria artística.
86. PETER BURKE. Un món únic.
87. MAURE PASTOR. Construccions humanes.
88. MIQUEL NAVARRO. Dibuxos.
89. LLIBRES OBJECTE. Eines d'Art.
- 2019 90. INTANGIBLES. Col·lectiva.
91. INVISIBLES. Grup Matèrics.
92. EDUARDO MIER. Marea negra.
93. MARIA PENALVA. Brujas & Furias.
94. ISABEL JOVER. Oblidades per la Història.
- 2020 95. OVIDI MONTLLOR. Perquè vull.
96. SHUZO AZUCHI GULLIVER. Jo també sóc quàntic.
97. COL·LECTIU URUGUAI. Estenedors/Tendales.
- 2021 98. MARIA JOSEP ZANON. Anatomia d'un lloc.
99. HETERODÒXIA. Col·lectiva.
100. SOM ARTISTES. Elena Navarro.
101. RAQUEL PUERTA VARÓ. Percepcions.
102. SUSANNA ALEMANY. Bucle atemporal.
- 2022 103. L'INSÒLIT. Col·lectiva.
104. XAVI VAQUER. Fils de sang.
105. ALBA MIRÓ. Nus i Nucs.
106. (NO) ÉS FÀCIL PARLAR DE GÈNERE. Col·lectiva.
107. JOSEP MARIA GORT. Cosmogonia.
- 2023 108. JOAN CASTEJÓN. Dibuxos.
109. ARDEVINEZ. Fusta i color.
110. ELENA MOLINA. Altres móns, altres mirades.
111. GLORIA SEGURA. Amagades.
112. ANTONI MIRÓ. Pintura Musicada

**CENTRE
OVIDI
MONTLLOR**
ALCOI

UNIVERSITAT D'ALICANT
DE L'ALCOI I COMEVA

CÀTEDRA
ANTONI MERÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALICANT
ALONSO DE ALCOI
EDIFICI ENT D'OTOS

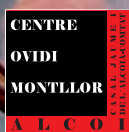
GENERALITAT
VALENCIANA

PINTURA MUSICADA

Antoni Miró

Alcoi, 28 novembre 2023 - 26 gener 2024

COL·LABORA I PATROCINA:

AJUNTAMENT D'ALCOI

ACCIÓ CULTURAL
DEL PAÍS VALENCIÀ

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

AJUNTAMENT D'ALCOI

AJUNTAMENT D'OTOS

GENERALITAT
VALENCIANA